

0

"ลองหลับตาแล้วนึกถึงสิ่งที่เธอคิดว่าสวยที่สุดดูนะ"

ครูกล่าวเช่นนั้น

เด็กผู้หญิงตัวน้อยชอบครูคนนั้น

ด้วยเหตุนี้เธอจึงหลับตาลงอย่างว่าง่าย นึกถึงสิ่งที่ตัวเองคิดว่าสวยที่สุด มันคือบางสิ่งซึ่งมีรูปร่างกลมและส่องประกาย

ครูพูดต่อ

"นั่นคือสิ่งสวยงามของเธอ เป็นสิ่งที่สวยงามมากซึ่งมีอยู่เพียงแคในหัวใจเธอเท่านั้น"

มันอยู่ตรงนั้นจริงๆ

เธอคิดว่ามันมีอยู่จริงๆ

"สิ่งที่เธอนึกขึ้นมานั้นคงไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่บนโลกนี้แน่ๆ ใช่ไหมจ๊ะ"

บางทีอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ เธอขยับคางเล็กๆ ของตัวเอง

12 ซากูราตะ รีเซิต ภารกิจฆ่าเวลา 4

เป็นการพยักหน้าโดยที่ยังคงหลับตาอยู่

"แต่บนโลกนี้มีสิ่งที่สวยงามพอๆ กับสิ่งนั้นอยู่มากมายเลยล่ะ"

ครูกล่าวเช่นนั้น

"แล้วมันอยู่ที่ไหนหรือคะ"

เธอเอ่ยถาม

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกอ่อนแรงลงตั้งแต่ช่วงคอ ศีรษะของเธอตก

ฮวบลงมา

เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้น

ความจริงเบื้องหน้าของเธอน่าจะมีครูซึ่งถืออ้อมยิ้มไว้ในมืออยู่
ทว่าเธอกลับไม่เห็นครูคนนั้น เธอมองเห็นแค่เพียงพื้นยางมะตอย
ที่มีรอยเปื้อนจางๆ

เธอไม่รู้ว่าจะตัวเองฝันไปหรือเปล่า หรือตัวเองแค่นี้ก็ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต เป็นไปได้ว่าเธออาจจะเผลอม่อยหลับไปบนม้านั่งยาวที่ป้ายรถเมล์ หรืออาจจะเผลอใจลอยนึกถึงความทรงจำเก่าๆ อันเลือนรางของตัวเองก็เป็นได้

เมื่อคืนเธอนอนไม่ค่อยหลับ ในคืนก่อนงานอีเวนต์ใหญ่ๆ เธอ มักจะเป็นแบบนี้เสมอ

เธอขี้ตาแรงเล็กน้อยด้วยอารมณ์เหมือนกำลังพาลเพราะความหุดหงิด จากนั้นจึงเงยหน้ามองท้องฟ้า สายตาที่พร่ามัวของเธอมองเห็นท้องฟ้าอันสดใส

ฝนที่ตกลงมาตั้งแต่เมื่อวานขึ้นเพ็งจะหยุดตกเมื่อเช้า

แต่เพราะฝนนั้นจึงทำให้ดอกซากุระร่วงหล่นลงไปกว่าครึ่ง

เมื่อมองไปก็เห็นกลีบดอกซากุระซึ่งหล่นอยู่บนพื้นยางมะตอยชวนให้รู้สึกห่อเหี่ยว เธอคิดว่าไม่มีใครคอยพรให้เธอเลย เธอช่างเป็น

คนที่โชคร้ายจริงๆ

ตั้งแต่วันนี้เราจะเรียนมัธยมปลายแล้ว

นี่ไม่ใช่เวลามามวนึกถึงเรื่องในอดีต

เธอนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์ ชุดที่เธอสวมอยู่เป็นชุดใหม่เอี่ยม ในมือกำลังกำตั๋วเดือนที่จะเริ่มใช้ตั้งแต่วันนี้ไว้แน่น สมัยเรียนชั้นประถมและมัธยมต้นเธอเดินทางไปกลับโรงเรียนมาตลอดจึงไม่คุ้นกับการนั่งยานพาหนะ ความจริงเธอก็รู้สึกตื่นเต้นที่จะได้ใช้ตั๋วเดือนนี้อยู่บ้างเหมือนกัน

ยังไงซะ ถ้าผ่านไปสักหนึ่งสัปดาห์ก็คงเริ่มชินกับมันล่ะมัง

เธอเอ่ยในใจ

เธอกคิดว่าบางทีทุกอย่างคงเหมือนกับสมัยมัธยมต้น สิ่งที่เพิ่มเข้ามาคงมีเพียงแค่การเดินทางไปกลับโรงเรียนด้วยรถเมล์ ส่วนการใช้ชีวิตอย่างอื่นก็คงไม่แตกต่าง และคนอื่นก็จะเรียกเธอด้วยชื่อเล่นเหมือนเดิม

แต่จะให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้

เธอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ปลายนิ้วของเธอสัมผัสโดนของแข็งบางอย่าง มันคืออ้อมยี่มรสตรอบอริ

อ้อมยี่มนี่ทำจากน้ำตาล น้ำเชื่อม และสารแต่งกลิ่น เป็นของหวานที่เรียบง่าย ทว่าสำหรับเธอในตอนี้แล้วมันมีความหมายที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง เพราะอ้อมยี่มธรรมดาๆ นี่คือนั่นที่จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาของเธอ

มันจะทำลายตัวเธอในสมัยประถมซึ่งเคยเชื่อเรื่องที่ครูบอกมาโดยตลอด และมันน่าจะช่วยเปลี่ยนให้เธอกลายเป็นคนที่ชาญฉลาดเหมือนคนทั่วไปได้

เธอนึกถึงเรื่องในอดีตอีกครั้ง

14 ซากูราตะ รีเซิต ภารกิจฆ่าเวลา 4

สิ่งที่มีรูปร่างกลมและส่องประกายนั้น แม้จะดูคล้ายอมยิ้มแต่ มันสวยงามกว่านั้น เป็นสิ่งที่สวยที่สุดในโลกซึ่งไม่สามารถหาได้จาก ที่ไหน

'บนโลกนี้มีสิ่งที่สวยงามพอๆ กับสิ่งนั้นอยู่มากมายเลยละ'
ครูเคยกล่าวเช่นนั้น

'แล้วมันอยู่ที่ไหนหรอคะ'

เธอในตอนนั้นเอ่ยถาม เพราะไม่ว่าที่ไหนก็ไม่มีของแบบนี้ อยู่เลย อย่างน้อยรอบตัวเธอก็ไม่มีของแบบนี้อยู่

เธอได้ยื่นเสียงเครื่องยนต์จึงหันไปมองอีกด้านของถนนพลาง คิดว่ารถเมล์คงกำลังมาแล้วกระมัง ทว่านั่นเป็นรถบรรทุกของบริษัท ขนส่ง

เธอกลับมามองยังจุดเดิม มองไปที่กลีบดอกซากูระซึ่งหล่นอยู่ บนพื้นยางมะตอย

ในตอนนั้นเอง เธอก็รู้สึกตัว

ว่ามีบางอย่างกำลังส่องประกายอยู่บนพื้นตรงรั้วคอนกรีต เบื้องหน้า

มันมีรูปร่างกลมและส่องประกายระยิบระยับ เป็นบางสิ่งที่ ดูคล้ายกับอมยิ้ม

เธอลุกขึ้นจากม้านั่งยาวตรงป้ายรถเมล์ เดินเข้าไปใกล้จุดนั้น และแล้วเธอก็รู้ในทันทีว่ามันคืออะไร มันคือลูกแก้วใสๆ ซึ่งมีสีฟ้า เจืออยู่เล็กน้อย

เป็นของที่เด็กแถวนี้ทำตกเอาไว้หรือเปล่านะ เธอไม่คิดว่านี่ จะเป็นสิ่งที่สวยที่สุดในโลกหรอก แต่มันก็ให้ความรู้สึกที่ชวนคิดถึง อยู่เหมือนกัน

เธอก็ล้มและเก็บลูกแก้วนั้นขึ้นมา

พอมองผ่านลูกแก้วนี้ ภาพของทิวทัศน์โดยรอบจะกลับหัว
มันเป็นโลกที่บิดเบี้ยว ชุมนมัว และตรงข้ามกันทุกอย่างกับ
ความเป็นจริง

ภาพที่เห็นชวนให้รู้สึกผอนคลาย เรอมองลอดผ่านลูกแก้วไป
ที่ท้องฟ้า ถนน และป้ายรถเมล์

ในตอนนั้นเอง โลกที่กลับหัวนั้นก็มียุโรปเล่นผ่านไป
เธอส่งเสียงอุทานออกมาเบาๆ ว่า "ฮ๊ะ"

1

พิธีปฐมเทศของโรงเรียนมัธยมปลายอาซึฮาราบาศิจัดขึ้นใน
วันจันทร์ที่ 10 เมษายน

ในวันนั้นอาซึ เคย์ซึ่งขึ้นเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายกำลัง
นั่งอยู่บนโซฟาในห้องห้องหนึ่งของอาคารเรียน มันในห้องที่มี
ความกว้างประมาณครึ่งหนึ่งของห้องเรียน

ในห้องนั้นนอกจากเคย์แล้วไม่มีใครอยู่เลย ครูที่ปรึกษาเป็น
คนบอกให้เขามาที่นี่หลังจากจบชั่วโมงโฮมรูม แต่ในห้องกลับไร้ซึ่ง
ผู้คน

เคย์มองไปที่นาฬิกาพลางคิดว่าอาหารกลางวันของวันนี้เลือก
ทานฮอตเค้กก็แล้วกัน เขารู้สึกหิวเพราะนี่ก็เป็นเวลาบ่ายโมงแล้ว
เมื่อเข้าเขางวงจึงไม่ค่อยรู้สึกอยากทานอาหารเข้าเท่าไร

ขณะที่กำลังจินตนาการถึงฮอตเค้กใส่วิปครีมและราดด้วย
น้ำเชื่อมเมเปิ้ลเยอะๆ อยู่ นั่นเขาก็ได้ยินเสียงเคาะประตู มันเป็น
เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังก๊อกๆ สองครั้ง เมื่อประตูเปิดออกเขาก็เห็น
เด็กสาวคนหนึ่ง

16 ซากูราตะ รีเซิต ภารกิจการมาเวลา 4

เธอเป็นเด็กสาวผมสั้นซึ่งสีหน้าค่อนข้างไร้อารมณ์ ทำทางการเดินดูเตะเตะเหมือนกับเด็กๆ อย่างบอกไม่ถูก ชื่อของเธอคือฮารุกิ มิโอะระ

เคย์ไม่ได้รอฮารุกิอยู่ แต่เขารู้ว่าเธอจะมาที่ห้องนี้เพราะครูที่ปรึกษาเป็นคนบอกให้เธอมาหาพร้อมกับเขา ตอนที่เคย์จะออกมาจากห้อง ฮารุกิกำลังคุยกับพ่อแม่ของเธออยู่ เขาจึงมาที่ห้องนี้คนเดียวก่อน

ฮารุกิเดินตรงเข้ามาหาเคย์และยื่นเอกสารให้เขา

"ไบสมัครเข้าชมรมค่ะ"

"อ้อ โอเค ขอบใจนะ"

เคย์รับมันมาโดยไม่ได้ถามอะไร แต่เขาก็คิดว่าเธอน่าจะส่งไบสมัครเข้าชมรมนี้ให้กับครูที่ปรึกษาชมรมหรือประธานชมรมนั้นมากกว่า

แต่อีกเดี๋ยวครูที่ปรึกษาชมรมก็คงใกล้จะมาถึงแล้ว คงไม่จำเป็นต้องคืนมันให้ฮารุกิ เคย์นำเอกสารที่ได้รับจากฮารุกิไปวางไว้บนโต๊ะ จากนั้นจึงหยิบไบสมัครเข้าชมรมของตัวเองออกมาจากกระเป๋านักเรียนและนำเอกสารนั้นมาวางไว้ข้างๆ กัน

ฮารุกิมองไปที่ไบสมัครเข้าชมรมของเคย์ซึ่งวางเรียงกันอยู่พร้อมกับพยักหน้าด้วยท่าทางพอกพอใจ จากนั้นจึงไปนั่งอยู่ข้างๆ เคย์

ในไบสมัครเข้าชมรมทั้งสองแผ่นนั้นเขียนชื่อชมรมเดียวกัน
'ชมรมอาสา โรงเรียนอาชิฮาราบาคิ'

ห้องที่ทั้งคู่อยู่ตอนนี้ก็คือห้องของชมรมอาสาตนเอง

เคย์นั่งเท้าคอกลงบนเก้าอี้ของตัวเอง

"ให้ส่งเอกสารสมัครเข้าชมรมทันทีหลังจากพิธีปฐมฤกษ์"

แบบนี้มันดูกะทันหันไปหน่อยนะ"

เคย์คิดว่ามันคงมีเหตุผลอะไรสักอย่าง

ฮารุกิมองตรงมาที่เขา

"ทำไมเคย์ถึงมาเข้าชมรมอาสาละคะ"

"ก็มีเหตุผลหลายอย่างนะ เหตุผลที่เข้าใจง่ายที่สุดก็คือฉันซีเกียจปฏิบัติราชการเข้าชมรมเพราะไม่อยากให้มันยุ่งยากละมั้ง"

"แต่ถ้าไม่มีพลังของฉันอยู่ คุณก็ไม่จำเป็นต้องเข้าชมรมอาสา
ก็ได้นี่คะ"

น้ำเสียงของฮารุกิดูเรียบเฉยเหมือนกับทุกครั้ง แต่เคย์รู้สึกว่ามี
ในน้ำเสียงนั้นมีอารมณ์ความรู้สึกแฝงอยู่เล็กน้อย หากจะแทน
ความรู้สึกนั้นด้วยคำพูดง่าย ๆ สักคำมันคงเป็นคำว่า 'ความรู้สึกผิด'
กระมัง

เคย์ส่ายหน้า

"เธอก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้ามีแค่พลังของฉันหรือของเธอ
อย่างเดียว มันก็ไม่มีค่าอะไร"

ในเมืองแห่งนี้ เมืองที่ชื่อว่าซากุระดะ ผู้คนกว่าครึ่งจะมีพลัง
พิเศษ ซึ่งพลังก็มีมากมายหลากหลายรูปแบบ ส่วนใหญ่เป็นพลัง
ที่ขัดต่อกฎฟิสิกส์

ผู้ที่ควบคุมดูแลเรื่องพลังพิเศษคือองค์กรของรัฐบาลซึ่งมีชื่อ
ว่ากรมควบคุม หากนักเรียนคนไหนมีพลังที่ทางกรมควบคุมวินิจฉัย
แล้วว่าอาจก่อให้เกิดอันตรายเป็นพิเศษ ทางกรมควบคุมก็จะกดดัน
ให้นักเรียนคนดังกล่าวมาเข้าชมรมอาสา และพวกนักเรียนที่สังกัด
ชมรมอาสา ก็จะได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ทำงานต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพลังพิเศษ

พลังของเคย์ไม่ใช่พลังที่รุนแรงถึงขนาดนั้น พลังของฮารุกิก็

18 ซากูราตะ รีเซิต ภารกิจฆ่าเวลา 4

เช่นเดียวกัน หากทั้งคู่อยู่คนเดียวมันก็เป็นพลังที่แทบจะไม่มี
ความหมายอะไรเลย

ทว่าหากรวมพลังทั้งสองอย่างนั้นเข้าด้วยกัน มันจะส่ง
ผลกระทบต่อสิ่งต่างๆ ได้อย่างรุนแรง ด้วยเหตุนี้เคย์และฮารุกิจึง
ถูกกำหนดให้มาเข้าชมรมอาสาด้วยกัน

เคย์พูดต่อ

"อีกอย่างฉันเองก็อยากเข้าชมรมอาสาด้วยเหมือนกัน"

"ทำไมล่ะคะ"

"เพราะถ้าเข้าชมรมอาสา ก็จะหาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับพลัง
พิเศษได้ไงล่ะ"

เคย์กล่าวต่อไปอีกว่าเขาอยากจะรู้เรื่องเกี่ยวกับพลังพิเศษให้
มากกว่านี้

เขาอยากจะใช้พลังในการทำบางสิ่งให้สำเร็จ นอกจากนี้เขายัง
ยังคิดว่าการสั่งสมความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับพลังพิเศษไว้ก็มีประโยชน์
ด้วยเช่นกัน แม้จะเป็นปัญหาที่ปกติแล้วไม่น่าจะแก้ไขได้ แต่หาก
มีพลังที่เหมาะสมก็จะสามารถจัดการกับปัญหานั้นได้

ฮารุกิ มิโระระพยับหน้าเบาๆ เคย์ไม่รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่
แต่เขารู้สึกว่าบางทีเธออาจกำลังคิดถึงเรื่องของโซมะ สุมิระะอยู่ก็ได้
เหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้เคย์อยากได้ความรู้เกี่ยวกับพลังพิเศษ
ก็เพราะเธอคนนั้น และแล้วเคย์ก็ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุย

เขาเหล่มองไปทางประตูเหล็กที่ดูไร้ชีวิตชีวาแล้วเอ่ยว่า

"นอกจากนี้ฉันก็อยากจะทำความสัมพันธ์สนมกับครูที่ปรึกษา
ชมรมด้วยนะ"

"ครูเหรอคะ"

"อืม ฉันรู้สึกถูกใจคนคนนั้นอยู่เหมือนกัน"

ครูที่ปรึกษาของชมรมอาสาแห่งนี้รับหน้าที่ในกรมควบคุมควบคุมไปด้วย เขามาเป็นครูที่ปรึกษาของชมรมอาสาในโรงเรียนมัธยมปลายอาชิฮาราบาชิตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ก่อนหน้านั้นเขาทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่กรมควบคุมเพียงอย่างเดียว ซึ่งเคยเคยเจอกับเขาในเวลานั้น

"เป็นครูผู้หญิงหรือคะ"

ฮารุกิเอ่ยถาม สีหน้าของเธอยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนท่าทางของเธอก็ดูไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าไรหรอก เหมือนเป็นการถามขึ้นมาเฉยๆ ไม่ได้คิดอะไรมาก

เคยส่ายหน้าแล้วตอบว่า

"เปล่า เป็นผู้ชายนะ เธอก็เคยเจอเขาแล้วเหมือนกันนะ"

"งั้นหรือคะ"

เคยเคยเจอเขาเมื่อสองปีก่อน

ตอนนั้นเคยได้เจอเขาเพราะปัญหาเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงที่ชื่อมาริ อันที่จริงฮารุกิได้เจอกับเขาก่อนเคยเสียอีก

เคยคิดว่าจะอธิบายเรื่องนี้ให้ฮารุกิฟัง แต่ก็เปลี่ยนใจ เพราะอีกไม่นานเขาก็คงมาที่ห้องนี้แล้ว

เคยยิ้มน้อยๆ แล้วเอ่ยถาม

"เธอไม่อยากจะเข้าชมรมอาสาตั้งหรือ"

ฮารุกิส่ายหน้า

"ถ้ามีคุณอยู่ ฉันก็จะเข้าชมรมอาสาด้วยค่ะ"

กว่าประตูห้องจะเปิดออกอีกครั้งก็เป็นเวลาบ่ายโมง สามสิบนาที

คนที่เปิดประตูเข้ามาเป็นชายซึ่งแววตาดูเฉื่อยชาและผมเผ้ากระชอะกระเซิง ชื่อของเขาคือสึชิมะ ซินทาโร่ เป็นครูสอนวิชา

คณิตศาสตร์

สีซิมะเข้ามาในห้องและปิดประตู เขามองมาที่พวกเคย์แล้ว
พูดขึ้นว่า

"โทษทีนะที่ปล่อยให้คอย"

"ไม่เป็นไรครับ"

เคย์ตอบกลับไป ความจริงเขาก็คอยอยู่นานเหมือนกัน แต่
ก็ไม่ได้ตอบออกไปตรงๆ

สีซิมะนั่งลงบนโซฟาที่อยู่อีกฝั่งและเอนหลังฟังลงไปด้วย
ท่าทางเบื่อหน่าย

"ขอแสดงความยินดีที่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนนี้นะ"

น้ำเสียงของเขาฟังดูคล้ายกำลังง่วงและเซื่องซึม มันฟังดู
ไม่เหมือนเป็นการอวยพรเลยสักนิด

เคย์ยิ้มแล้วตอบว่า

"ขอบคุณมากครับ รู้สึกดีใจจริงๆ ที่ได้มาพบกันอีกครั้ง"

สีซิมะเอามือเกาศีรษะซึ่งมีผมเผ้ากระเซอะกระเซิงดังแกรกๆ

"พอได้ยินนายพูดแบบนี้แล้วมันฟังดูเหมือนประชดยังไงไม่รู้
แฮะ"

"ใจร้ายจัง ผมพูดจากใจจริงนะครับ"

สีซิมะยื่นมือไปหยิบใบสมัครเข้าชมรมสองใบที่วางอยู่บนโต๊ะ
แล้วกวาดสายตามอง

"ชื่อของนายเขียนด้วยตัวอักษรคาตากานะ* เหรอ"

"ครับ เขาเป็นตัวคาตากานะดีกว่า"

"เขาเป็นน?"

* คาตากานะ (Katakana) ตัวอักษรรูปแบบหนึ่งของญี่ปุ่น มักจะใช้กับการเขียนเสียงหรือคำที่มาจาก
ภาษาต่างประเทศ

"ความจริงมันก็เขียนด้วยตัวคันจิ* ได้เหมือนกันนะครับ"

เวลาที่เขียนชื่อของเขาด้วยตัวคันจิมักจะมีคนอ่านผิดอยู่บ่อยๆ แถมมันยังจะกลายเป็นชื่อของผู้หญิงไปด้วย เนื่องจากเคยมีผู้หญิงไปคอยแก้ไขให้ยุ่งยาก เขาจึงเปลี่ยนมาใช้ตัวคาตากานะแทนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

"เอาเถอะ ฉันฉันจะรับเอกสารไว้ก็แล้วกัน"

สีชิมะปล่อยมือจากใบสมัครทั้งสองใบ จากนั้นจึงยกมูมปากขึ้นเป็นการยิ้ม

"เคย ฮารุกิ ยินดีต้อนรับสู่ชมรมอาสาของโรงเรียนมัธยมปลาย อาชิฮาราบาชินะ"

"ท่าทางการยิ้มแบบนั้นมันดูเหมือนตัวร้ายไปหน่อยนะครับ ครูสีชิมะ"

"อ้อ ถ้ามีพลังของพวกนายอยู่ก็คงสามารถทำเรื่องเลวร้ายต่างๆ ได้มากมายเลยละนะ"

"คนที่เป็นครูพูดแบบนี้มันจะดีหรือครับ"

"ไม่รู้สิ ถ้าไม่พูดต่อหน้าคนใหญ่คนโตก็คงไม่มีปัญหาหรอก"

แม้เคยจะไม่ได้เจอสีชิมะนานแล้ว แต่เมื่อเทียบกับก่อนที่เขาจะมาเป็นครูโรงเรียนมัธยมปลาย เคยรู้สึกว่คำพูดและกิริยาท่าทางของเขาดูสดใสขึ้นเล็กน้อย บางทีอาจเนื่องมาจากสถานการณ์ที่แตกต่าง เพราะตอนที่เคยเคยพบกับสีชิมะในอดีตนั้นสถานะของพวกเขาอยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน

"ว่าแต่ทำไมครูสีชิมะต้องให้พวกผมส่งใบสมัครเข้าชมรมทันทีหลังพิธีปฐมนิเทศด้วยล่ะครับ"

สีชิมะยกไหล่เบาๆ ก่อนตอบว่า

* คันจิ (Kanji) ตัวอักษรรูปแบบหนึ่งของญี่ปุ่น เป็นตัวอักษรที่มาจากภาษาจีน

"มันแน่นอยู่แล้ว ก็เพราะอยากให้พวกนายมาเป็นสมาชิกชมรมนี้ในทันทีไงล่ะ"

"เพื่อจะได้มอบหมายงานของชมรมอาสาให้นะเหรอครับ"

"ใช่"

สีชิมะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแล้วหยิบบางอย่างออกมา
ถึงนั้นมีลักษณะกลมและเล็กขนาดที่หากกำมือไว้ก็สามารถปิด
บังมันไว้ได้ทั้งหมด มันคือลูกแก้วเล็กๆ ซึ่งมีสีฟ้าเจือปนอยู่ด้วย

"เคย์ ฮารุกิ ฉันทั้งงานชิ้นแรกในฐานะสมาชิกชมรมอาสาให้
พวกนายทำ"

"เริ่มทันทีเลยสินะครับ"

"เป็นงานที่เหมาะสมกับนายที่สุดเลยล่ะ"

เขาหันหลังข้างหนึ่งพร้อมกับมองลอดลูกแก้วนั้นและพูดต่อ

"เมื่อประมาณสองชั่วโมงก่อนหน้านี้นี้ เวลาประมาณสิบเอ็ดโมง
สามสิบนาที มีนักเรียนหญิงคนหนึ่งล้มอยู่หน้าประตูโรงเรียน"

"เป็นช่วงเวลาที่มีพิธีปฐมนิเทศพอดีสินะครับ"

"ใช่ มีผู้ปกครองคนหนึ่งไปเจอเข้าจึงรีบพามาที่ห้องพยาบาล
เธอคนนั้นก็กำลังจะเข้ามาเป็นนักเรียนของโรงเรียนอาชิฮาราบาคิ
แห่งนี้เหมือนกับนาย แต่เธอไม่ได้เข้าร่วมพิธีปฐมนิเทศ"

สีชิมะยื่นลูกแก้วนั้นมาให้

"มีสิ่งนี้ตกอยู่ข้างๆ ตัวเธอคนนั้น ลองมองเข้าไปดูสิ"

เคย์รับลูกแก้วนั้นมาแล้วมองทะลุมัน

เมื่อมองผ่านลูกแก้วนั้นก็เห็นสีชิมะและทิวทัศน์รอบตัวพลิก
กลับด้าน โลกที่มองเห็นผ่านลูกแก้วกลับจากบนเป็นล่าง และกลับ
ซ้ายเป็นขวา

ในภาพที่เห็น ด้านข้างของสีชิมะมีเด็กสาวคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย

เธอเป็นเด็กสาวผมยาว อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเคย์ และสวม
เครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนมัธยมปลายอาชิฮาราบาคิ

"เธอคนนี้เป็นนักเรียนที่ลี้มอยู่หน้าประตูโรงเรียนนะ"

เมื่อสีชิมะกล่าวเช่นนั้น เด็กสาวที่อยู่ในลูกแก้วก็ผงกศีรษะ

"สวัสดี ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

เขาได้ยินเสียงของเด็กสาวที่ฟังดูไม่ค่อยชัดเจนจากที่ไหนสักแห่ง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)